

и Казань, а царь-ть былъ въ походъ срѣшу поляци-ты, Никонъ показалъ пакъ своѣ-тѣ обыкновеннѣ твърдость и урядность; той употребилъ сичкы възможны мѣрky за олегкченіе на народно-то бѣдствіе, и упазилъ цѣло, оставено-то на грыжѣ-тѣ му царско семейство. Като награда за тѣзи неговѣ заслугѣ, Алексій Михайловичъ му заповѣдалъ, да ся нарича Великій Господарь, — титула, съ коѣ-то ся ползовалъ само Патриархъ Филаретъ Никитичъ, като царскы баща.

Нъ това необыкновенно негово възвышеніе, а още и царска-та камъ него довѣренность подигнали отгорѣ му неприятелство-то на мнозина отъ по-първы-ты голѣмци. Тѣ не могли да търпятъ съ равнодушіе власть-тѣ, коѣ-то ималъ въ свѣта имъ, ни-то пѣкѣ — силѣ-тѣ му въ царскыя, та сполучили най-послѣ чрѣзъ интригы-ты си да отцѣпятъ царя отъ него, оскърбенъ до такѣ стѣпень, щото ся отказалъ и отъ патриархуваніе-то си, та ся дрыпнѣлъ въ Вскрсенскыя монастырь, а тѣ и това тѣрсили, да го нѣма тамъ, та да могѣтъ по-лесно вече да го обвинять прѣдъ очи-ты на царя. Въ Москвѣ было свыкано Съборъ, и царь-ть съ сълзы на очи былъ прѣнѣденъ да обвинява на него искренныя си приятель. Никонъ былъ лишень отъ Патриаршество-то си и испратенъ въ Терапонтава монастырь простъ монахъ. Нъ той и въ паданіе-то си, като и въ высочинѣ-тѣ на силѣ-тѣ си былъ много великодушень, и съ много голѣмо христианско мѣжество тѣрпѣлъ най-тяжкы-ты оскърбѣванія и притѣсненія на ожесточены-ты си врагове, затворень цѣлы 15 години. Царь-ть — Теодоръ Алексіевичъ ся смыслилъ за него, и заповѣдалъ да го върнѣтъ пакъ въ Вскрсенскыя монастырь; нъ страдалецъ-ть умрѣлъ изъ пѣтя въ Ярославъ, погребень като патриархъ и положень въ Вскрсенскыя монастырь. Источни-ти патриарси му пратили разрѣшеніе и тѣ, да ся счита пакъ между патриарсы-ты.

Още живъ былъ Никонъ, кога-то на оставяныя му прѣстолю ся промѣнили трима душы патриарси: Добродушный Іосифъ II-ый (1667—1672), Питиримъ (1672—1673) и мѣдрый Іоакымъ (1673—1690), кой-то ся борилъ съ расколници-ты, кой-то явно сѣ подигнали отгорѣ му въ Москвѣ (1682), и искали да го убижѣтъ заедно съ сичко-то духовенство; той още ся борилъ и съ папистическы-ты мнѣнія, кой-то надонесли учени-ти съ себе си, кога-то дошли изъ Южнѣ-Россіѣ въ Москвѣ. Въ негово-то патрикуваніе Киевска-та митрополія была подчинена подъ Московскыя